

ΔΡΟΜΟΔΟΜΙΑ

εναγώνια στην καπιταλιστική πολεοδομία
για την επανοικειοποίηση
του κοινωνικού χώρου

Περιπλανιόμαστε ανέστιοι μέσα στα ερείπια του καπιταλιστικού χώρου που έχει ενοποιήσει τα πάντα. Περιπλανιόμαστε μέσα στην μητρόπολη όπου το κεφάλαιο έχει βίαια απαλλοτριώσει και εκμεταλλευτεί τον κοινωνικό χώρο υποβιβάζοντάς τον σε εμπόρευμα. Ερχόμαστε καθημερινά αντιμέτωποι με την πολεοδομία, αυτήν την αστυνομία του κεφαλαίου, που μας διαχωρίζει ενοποιώντας μας σε εργαζόμενους και καταναλωτές. Γυρνάμε λαχανιασμένοι σε καθορισμένες διαδρομές καθημερινά σ' αυτήν την πόλη που εμείς την αναπαράγουμε χωρίς ν' αναγνωρίζουμε τον εαυτό μας πουθενά. Διασχίζουμε αγχωμένοι δρόμους αποικιοποιημένους από αυτοκίνητα-φρούρια, αυτούς τους κύριους φορείς των περιφράξεων, που η πάλοι ποτέ αίγλη τους έγινε φτώχη με τον εκδημοκρατισμό της χρήσης τους.

Στους δρόμους η καπιταλιστική κυκλοφορία ακυρώνει τις συναντήσεις και υποβιβάζει την επικοινωνία σε ανταλλαγές κλάξον μεταξύ νευρωτικών, βιαστικών οδηγών. Οι δρόμοι που μυρίζουν θάνατο δεν είναι ποτέ αρκετοί για την αέναη κίνηση του κεφαλαίου. Έτσι κατασκευάζουν καινούργιους επεκτείνοντας τις καπιταλιστικές σχέσεις και ταυτόχρονα εντείνοντάς τις. "Πρόοδος!" φωνάζει η πολεοδομική μαφία ασφαλτοστρώνοντας ημι-αστικές περιοχές και καθαρίζοντας το κέντρο από κάποια ανατολίτικα απομεινάρια μιας εποχής με λιγότερο αποστειρωμένα βλέματα.

Πλάνητες από ανάγκη στη χωροταξία μιας απομόνωσης όλο και πιο έντονης στριμωγνόμαστε σε μια πόλη μικροαστικού μπετόν και μεταμοντέρνων εμπορικών κέντρων.

Θέλουν να μας κάνουν να πιστέψουμε ότι οι δημόσιοι χώροι περιορίζονται πλέον στις ελάχιστες ξυρισμένες πλατείες και τους εμπορικούς πεζόδρομους. Προσπαθούν να μας πείσουν ότι επικοινωνία είναι η φλυαρία των εμπορευμάτων μέσα από τις γιγαντοαφίσες και ότι ευτυχία είναι η αυτοκίνητη μετακίνηση από το σπίτι στη δουλειά. Έχοντας αποκρύψει την ιστορία των ταξικών αγώνων σ' αυτήν την πόλη, θέλουν να δημιουργήσουν τις πολεοδομικές προϋποθέσεις και για τη μελλοντική τους πειθάρχηση: ιλουστρασιόν κέντρο, προάστεια-κοιμητήρια, γιγάντιες λεωφόρους.

Αν λοιπόν μιλάμε για το χώρο και τις περιπλανήσεις μας μέσα σ' αυτόν είναι για να δημιουργήσουμε έναν προβληματισμό γύρω από το πως μπορούμε να τον επανοικειοποιηθούμε. Είναι για να οργανώσουμε την αντίστασή μας στις περιφράξεις των δημόσιων χώρων της μητρόπολης, για να ιχνηλατήσουμε τα βήματα μιας προλεταριακής ανταγωνιστικής χειρονομίας ενάντια στην πολεοδομία του κεφαλαίου. Για να σαμποτάρουμε μια γεωγραφία που εκβιαστικά καθημερινά αναπλάθουμε.

Το βράδυ της Πέμπτης 21/11 διοργανώθηκε στην πλατεία Συντάγματος μια διαμαρτυρία από κόσμο που στηρίζει καταλήψεις και στέκια γειτονιάς ενάντια στην στρατηγική και το περιεχόμενο του συνεδρίου με γενικό τίτλο «Ένα όραμα για την Αθήνα – Ο καταστατικός χάρτης» του οποίου εμπνευστές ήταν το ΤΕΕ και ο Δήμος Αθηναίων και το οποίο έγινε από 18-21/11 στο παρακείμενο ξενοδοχείο «Μεγάλη Βρεταννία». Οι παρευρισκόμενοι, σταθερός αριθμός γύρω στα 150-200 άτομα, διέκοψαν την κυκλοφορία της οδού Φιλελλήνων για 45 λεπτά περίπου καταλαμβάνοντας το δρόμο. Η κατάληψη συνοδεύτηκε από street football, φαγητό και κρασί (τα οποία μοιράστηκαν και στους/στις μπλοκαρισμένους/ες οδηγούς), προκηρύξεις, μικροφωνική, μουσική και πανώ.

[Ο πεινασμένος ανταποκριτής από το κέντρο]

Στόχος του κειμένου αυτού είναι να δώσει τη δική του εκδοχή για το γεγονός της Πέμπτης, να δημοσιοποιήσουμε τις προθέσεις μας ως συμμετέχοντες και να εκθέσουμε στην κριτική τις ενέργειες και την πρακτική μας. Η οπτική μας κάνει σαφή δύο πράγματα αλληλένδετα μεταξύ τους: ότι η κριτικο-πρακτική δραστηριότητα ταυτόχρονα αποτελεί ένα διακριτό σύνολο και αποτελείται από δύο διακριτές στιγμές και ότι το να δίνεις (το) λόγο για τις πράξεις σου διαφέρει εξίσου από την αυτο-έπαρση και την απολογία.

Για μας, το σημαντικότερο χαρακτηριστικό της φάσης της Πέμπτης ήταν η οργανωμένη απόπειρα να σπάσει το μονοσήμαντο της σχέσης του χώρου και των γεγονότων μέσα σ' αυτόν, ειδικότερα αν πρόκειται για έναν από τους κατεξοχήν πολεοδομικούς ομφαλούς της πρωτεύουσας. Η περιοχή που περικλείει την πλατεία Συντάγματος και τους γύρω δρόμους συμπυκνώνει την παροντική και μελλοντική -οικονομική και πολιτιστική- βούληση των τεχνοκρατών για το κέντρο της πόλης: κυριλοποίηση με ταυτόχρονη τουριστική-εμπορική έξαρση, αποστείρωση του «μιαρού», κυριαρχία του καθαρού και στιλπνού της βιτρίνας, απομάκρυνση των ανθρώπων με σταδιακή συρρίκνωση της μόνιμης κατοικίας, επιβολή της αισθητικής των ψηλών ή/και νεοκλασικών κτιρίων των οποίων η «μεγαλοπρέπεια» και διάρκεια στο χρόνο συνουσιάζεται μέχρι αηδίας με την «ανεμελιά» και το εφήμερο των φαστφουντάδικων και των night clubs, πειθαρχημένη οργάνωση της κυκλοφορίας μεγάλου αριθμού εμπορευμάτων συμπεριλαμβανομένου και του εμπορεύματος-επιβάτης. Βούληση η οποία συγκυριακά εκφράστηκε με το συνέδριο στη Μεγάλη Βρεταννία, συνέδριο το οποίο δηλώνει το άγχος, αλλά και τη δύναμη της μπουρζουαζίας να προ-διαγράψει το μέλλον – στρατηγική η οποία εξασφαλίζει την αποτελεσματικότερη διαχείριση του παρόντος. Η, με τον τρόπο της βίαιη, κατάληψη της Φιλελλήνων, με το μπλοκάρισμα της κυκλοφορίας και το μίνι πάρτυ στην άσφαλτο, έδωσε και έδειξε έναν άλλο τρόπο χρήσης του δρόμου: υπάρχουν και άνθρωποι στους δρόμους, ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΜΑΣ ΑΝΗΚΟΥΝ! Ξεκινώντας από την τοπική βαρύτητα του γεγονότος αυτού (τοπική γιατί κύρια απευθύνθηκε στους τυχαία διερχόμενους -πεζούς ή όχι- από την περιοχή) και την αφορμή του «οράματος για την Αθήνα», η κατάληψη έκφρασε τη διάθεσή μας να εναντιωθούμε στα μεταμοντέρνα σχέδιά τους με το **λόγο** (προκηρύξεις, πανώ, μικροφωνική) και τη δική μας εκδοχή για τη σχέση γιορτής, αντιεμπορευματικής δράσης και δρόμου με **πρακτικό** και **συμβολικό** τρόπο (ποδόσφαιρο, διανομή φαγητού και κρασιού σε οδηγούς και πεζούς). Η διάκριση αυτή, η οποία φυσικά δεν είναι από μπετόν, τροφοδότησε τους στόχους και τους προβληματισμούς του εγχειρήματος από την αρχή.

Θεωρούμε ότι το δίλημμα επιτυχία ή αποτυχία της εκδήλωσης είναι παγιδευτικό και απλουστευτικό. Τη στιγμή που απέναντι στα ήδη υλοποιούμενα μεγάλα έργα (αεροδρόμιο Σπάτων, Σταυρού-Ελευσίνας, Περιφερειακή Υμηττού) και στη σχεδιαζόμενη ανάπλαση του κέντρου της Αθήνας¹ δεν κουνιέται φύλλο, δεν τρέφουμε αυταπάτες για την αποτελεσματικότητα του εγχειρήματος αυτού ως προς τον επερχόμενο επανασχεδιασμό της πόλης. Απλά θεωρούμε ότι παρ' όλες τις ελλείψεις και τα σφάλματα της κατάληψης², το εγχείρημα εν γένει βρίσκεται στη σωστή κατεύθυνση όσον αφορά το πολιτικό του στίγμα: θίγει το ζήτημα της δημιουργίας-επανάκτησης του δημόσιου χώρου, της προώθησης της επικοινωνίας με τους δικούς της όρους, γιατί όχι και την απενοχοποίηση της αποτυχίας της. Βάζοντας στο στόχαστρο τις καθημερινές σχέσεις, προκάλεσε τις αντιδράσεις, αλλά και την αμηχανία των ακινητοποιημένων οδηγών και αυτών στις απέναντι στάσεις. Με τη δική του αισθητική, με το δικό του συμβολισμό κατέδειξε ότι η αισθητική δεν είναι ουδέτερη, μορφοποιεί το γεγονός, και ότι σημασία δεν έχει μόνο το τι λες, αλλά και το που το λες και το πώς το λες. Η επίγνωση των ενοποιημένων αυτών απαιτήσεων και του γεγονότος ότι το πολιτιστικό-αισθητικό είναι κάτι ευρύτερο, διακριτό αλλά και αλληλεπικαλυπτόμενο με το πολιτικό συνιστά έναν δύσκολο επικοινωνίας με τους «φυλακισμένους τηλεθεατές» και τον προπαγανδιστικό χαρακτήρα της όλης φάσης.

¹ Αφήνουμε κατά μέρος άλλα έργα στην υπόλοιπη Ελλάδα, όπως τη Θεσσαλονίκη '97 και τους Ολυμπιακούς 2004.

² Κυρίως όσον αφορά την πορεία των μαθητών, η οποία πέρασε από το Σύνταγμα με προορισμό τη Βουλή λίγο μετά αφότου η φάση είχε διαλυθεί.

ΤΟ ΔΙΑΜΠΕΡΕΣ ΤΡΑΥΜΑ ΤΟΥ ΧΩΡΟΤΑΞΙΚΟΥ ΨΥΧΑΝΑΓΚΑΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΛΓΧΟΥΣ ΠΕΡΝΑΕΙ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΛΕΓΧΟ ΤΗΣ ΣΩΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ ΜΑΣ.

ΣΚΟΤΩΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΠΑΙΔΙ, ΕΥΝΟΥΧΙΖΕΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ...

Μέσα σε πόλεις που μας κατασπαράζουν μέρα με τη μέρα νοιώθουμε τη νιότη μας νύχτα με τη νύχτα να ξεγλυστράει μέσα από τα χέρια μας, μέσα από τους οισοφάγους μας, μέσα από τις τρύπες μας, μέσα από τους ύπνους μας.

...και έκλασα από τρέλλα και από υπερβολή και από την επανάσταση του πνιγμού μου.

Θα είναι το καταναγκαστικό ξύπνημα που παραπέμπει σε αυτόν τον συνεχή κι εναλλασσόμενο βιασμό που έχει με τον αργό θάνατο αναίμακτο ; δεσμό. Αργό θάνατο, αργόσυρτο ψυχορράγημα των εμπορικών κέντρων, των εμπορευματικών σχέσεων ανταλλαγής, των δρόμων ταχείας κυκλοφορίας αντικειμένων. Αργό θάνατο, αργόσυρτο μακελλειό των ψευτοδιασκεδάσεων, των clubs κέντρα μαζικής εκτόνωσης απωθημένων συναισθημάτων, των media και των μουσείων επιβίωσης.

Από το θόρυβο των μηχανών και τα αυτοκινητιστικά δυστυχήματα στην μοναξιά των «ψυχικών ασθενειών» και τις αυτοκτονίες των διαμερισμάτων. Από το καθογναθισμένο τοπίο του εικονικού ψεύδους των διαφημίσεων και του νέου στην αδυνατότητα εξεύρεσης ερωτικού συντρόφου και όχι μόνο.

ΜΠΑΝΙΟ-ΥΠΝΟΔΩΜΑΤΙΟ-ΧΩΔ-ΚΟΥΖΙΝΑ-ΣΑΛΟΝΙ-ΦΩΤΑΓΩΓΟΣ

Πλαστική σακούλα μνήμη αμυδρών εικόνων από «παιδική ηλικία» σημείο επαφής πεζοδρομίων-κτιρίων λευκά κελιά αισθητηριακής απομόνωσης. Η πόλη ως ένας απέραντος νεκροθάλαμος που βρωμοκοπάει χαλασμένο ψάρι-χρήμα. Ή η πόλη ως ένα απέραντο καταψυκτήριο με τα κτίριά του, με τα αστυνομικά του ρόπαλα, με τις εθνικιστικές του παπαριές, με τα θεάματά του, με τους ανθρωπιστές πορνοδημοσιογράφους του, με το δωρό του, με τα εργατικά του «ατυχήματα», με τους ελεγκτές των λεωφορείων του. Η πόλη δηλαδή ένα καταψυκτήριο με τα όλα του. Λευκά κελιά αισθητηριακής απομόνωσης.

Ο ήλιος είναι απών, όπως και η νύχτα, Ν-Υ-Χ-Τ-Α, η εσωτερική νύχτα. Υπάρχουν στις πτεσινοβραδινές φαντασιώσεις. Αλοίμονο στον αργοπορημένο ταξιδιώτη. Μαζέψτε τις βαλίτσες των χαμένων εβδομάδων. Μαζέψτε τις βαλίτσες των δακρυγόνων ημερών και δωματίων. Ετοιμαζόμαστε για ένα μεγάλο ταξίδι. Μπροστά μας θα συναντήσουμε ύαινες, ύφαλους και όχι τόσο μυθικά τέρατα. Ας ετοιμαζόμαστε για το μακρύ ταξίδι. Την κατάκτηση της καθημερινής ζωής.

Μας κλέψανε τον χώρο, τον χρόνο και την γλώσσα μας. Και βέβαια θα τα ξαναπάρουμε πίσω. Να ξεχυθούμε στους δρόμους ως άνθρωποι με τα πάθη και τις επιθυμίες μας και όχι σαν συμπληρωματικά εξαρτήματα για το εμπορευματικό παζλ των μεγαλουπόλεων. Να βάλουμε φωτιά στις λεωφόρους της θλίψης και της αποξένωσης με μόνο καύσιμο την απελπισία μας. Για να το βουλώσουν μια για πάντα οι ειδικοί της φθηναρίας και οι οργανωτές της απομόνωσής μας. Για να πεταχτούν στα σκουπίδια της ιστορίας οι συσκευές και οι οθόνες της φιλάνθρωπης αποκτήνωσης. Ο άνθρωπος είναι ο καλύτερος φίλος της τηλεόρασης. Η αστυνομοκρατία των ονείρων, των συναντήσεων και των οστών καλά κρατεί. Όμως παρόλα αυτά τίποτα δεν χάθηκε. Όλα είναι υπό συζήτηση.

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΗ ΠΟΥ ΝΑ ΤΑΙΡΙΑΖΕΙ ΜΕ ΤΗ ΣΥΓΧΙΣΗ ΜΑΣ

**ΑΣΦΑΛΤΟΣ ΓΥΑΛΙ
ΣΙΔΕΡΟ ΜΠΕΤΟΝ
ΚΑΙ ΑΠΛΕΤΑ ΠΑΧΕΙΑ ΣΚΑΤΑ**

ΠΕΡΙ ΠΟΛΕΟΔΟΜΙΚΩΝ (ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟ) ΟΡΑΜΑΤΩΝ

Μια απ' τις αιτίες που συμμετέχουμε σήμερα στο δημόσιο αυτό πάρτυ είναι για να διαδώσουμε ένα λόγο εχθρικό προς αυτό των τεχνοκρατών και των πολιτικών που διοργανώνουν το δικό τους πάρτυ αυτές τις μέρες στο ξενοδοχείο «Μεγάλη Βρετανία», αποκαλώντας το «Ένα όραμα για την Αθήνα». Προφανώς δεν έχετε ακούσει τίποτα γι' αυτό το συνέδριο που κλείνει σήμερα με συζήτηση στρογγυλής τραπέζης με εκπροσώπους όλων των κομμάτων. Είναι «φυσιολογικό»: ό,τι είναι σημαντικό και μπορεί να έχει μακροπρόθεσμα επιπτώσεις στη ζωή μας περνάει στα ψιλά των εφημερίδων αφού οι πηχιαίοι τίτλοι τους προβάλλουν μόνο ότι είναι προορισμένο να ξεχαστεί, ό,τι είναι εφήμερο, παροδικό, κουτσομπολίστικο, εντέλει ανώδυνο και χωρίς καμιά πιθανότητα να προκαλέσει οποιουσδήποτε συσχετισμούς ή σκέψεις. Μέσα σ' αυτόν τον αντεστραμμένο κόσμο το σημαντικό είναι μόνο μια στιγμή του ασήμαντου.

Γιατί θεωρούμε αυτό το συνέδριο σημαντικό; Γιατί προσπαθεί να σχεδιάσει ένα βασικό κομμάτι της πολιτικής των καπιταλιστών στην Ελλάδα για τα επόμενα 20 ή 30 χρόνια, με τη μορφή της προώθησης ενός καταστατικού χάρτη για τη μητροπολιτική Αθήνα δεσμευτικού για την τωρινή και όλες τις μέλλουσες κυβερνήσεις. Δεν πρόκειται για μια εξειδικευμένη συνάντηση. Πολεοδόμοι, χωροτάκτες, αρχιτέκτονες, κυκλοφοριολόγοι, περιβαλλοντολόγοι, οικονομολόγοι, καλλιτέχνες, άνθρωποι της απουσίας πνεύματος και πολιτικοί συζητούν αυτές τις μέρες σχεδόν τα πάντα. Θα επιχειρήσουμε εδώ να δώσουμε μια γενική εικόνα αυτού του διάλογου παραθέτοντας εντός εισαγωγικών παρακάτω τα ίδια τους τα λόγια.

1. Η Αθήνα «πρέπει να χάσει τον τριτοκοσμικό της χαρακτήρα, μειώνοντας τον μη ενεργό πληθυσμό της, τον πληθυσμό της που ασχολείται με τον δευτερογενή τομέα και τον πληθυσμό της που ελάχιστα απασχολείται στον κρατικό μηχανισμό». Η Αθήνα πρέπει «να παίξει ρόλο επιτελικό σαν μητρόπολη του ευρύτερου συμπλέγματος του βαλκανικού χώρου, σαν κέντρο αποφάσεων, με συγκέντρωση διευθυντικών στελεχών μεγάλων συγκροτημάτων». Πρέπει να δημιουργήσει «ένα δεύτερο πόλο μαζί με την ανάπτυξη της Κωνσταντινούπολης, τονίζοντας [επίσης] χωροταξικά τη θέση της Θεσσαλονίκης, καθιστώντας δορυφορικά τα Τίρανα, τα Σκόπια και τη Σόφια, ως οικονομικού χώρου». Έτσι θα «θέσει σ' εφαρμογή πολυδιάστατη και επιθετική πολιτική διείσδυση στα Βαλκάνια, λειτουργώντας ως κύριος εκφραστής των ευρωπαϊκών πολιτικών στο χώρο αυτό» αλλά και ως «αναπτυξιακός ακροδέκτης προς τις νέες αγορές στις οποίες η Ένωση ανοίγεται».

2. Γι' αυτό πρέπει «με την εκτέλεση όχι μόνον μεγάλων έργων αλλά κυρίως έργων που θα της προσδώσουν την αίγλη του παρελθόντος να προσβλέπει στην ανάκτηση της ιστορικής της ταυτότητας... ώστε να είναι σε θέση να διαδραματίσει το ρόλο μιας σύγχρονης μητρόπολης». Έτσι δρομολογείται η ενοποίηση των αρχαιολογικών χώρων: η κυριλοποίηση και η ελεγχόμενη τουριστικοποίηση του κέντρου.

3. Τα τελευταία χρόνια σε Θησείο και Ψυρρή «οι αξίες της γης ανεβαίνουν ραγδαία, τα ακίνητα γίνονται δυσεύρετα και η κερδοσκοπία φτάνει στα ύψη». «Γειτονιές όπως το Θησείο γεμίζουν με κέντρα διασκέδασης (μπαρ, κλαμπ και εστιατόρια)». Αυτό είναι αποτέλεσμα της έκρηξης της ροκ ιδεολογίας και της διασκέδασης-πακέτο. Τέλος πάντων οι «ειδικοί» δεν γνωρίζουν τους εσωτερικούς μηχανισμούς αυτής της έκρηξης αλλά γνωρίζουν πολύ καλά ότι η διασκεδασούπολη, αν και είναι απαραίτητη για την **εξημέρωση** του πληθυσμού, δεν πρέπει να λειτουργήσει **εις βάρος των νέων μεγαλοϊδεατικών σχεδίων** (ιστορική φυσιογνωμία—αίγλη του παρελθόντος), μετατρέποντας το κέντρο σε σκυλο-ροκ μπουρδέλο.

4. Θεωρία της πολεοδιαφήμισης: «Περνάμε απ' τη μεταρρύθμιση στο φιλελευθερισμό, από την πολεοδομική πολιτική στον ανταγωνισμό των πόλεων ... Αυτό επέρχεται στα πλαίσια της παγκόσμιας μεταφορντιστικής ευέλικτης οικονομίας, που δημιουργεί μια χωρίς προηγούμενο κινητικότητα του κεφαλαίου. Όσο αυτή αυξάνεται, τόσο οι τόποι και οι πόλεις πρέπει να συναγωνίζονται για την προσέλκυση του κεφαλαίου. Πρέπει να πουλήσουμε τις πόλεις μας σε μια διεθνή αγορά, να τις διαφημίσουμε στο στίβο του marketing της νεοφιλελεύθερης Ευρώπης, σαν προϊόντα με κάποιες ιδιαιτερότητες, σαν μοναδικούς τόπους». Στη διαφήμιση της Αθήνας θα παίξει μεγάλο ρόλο μια πιθανή ανάθεση των Ολυμπιακών του 2004. Καθώς ο στόχος των μητροπόλεων είναι «το *image*, η εικόνα που δημιουργεί ευνοϊκό επενδυτικό κλίμα» η κατάργηση των αξιών χρήσης και η εκδίωξη των κατοίκων από τα κέντρα των πόλεων αποσκοπεί στο να παραμένει δημόσια **μόνο** η κυκλοφορία των εμπορευμάτων. Αυτή η ιδανική κυκλοφορία πρέπει να απορροφήσει όλα τα διαθέσιμα μέσα δημοσιότητας και **να καταδικάσει την αθλιότητα και την άρνησή της στην αφάνεια**.

5. Την προβολή της «αίγλης του παρελθόντος» και την ελεγχόμενη διασκεδασούπολη τις αντιλαμβάνονται σαν **σημεία** του κιτς περιβάλλοντος μιας πληροφορικής πόλης όπου «η άύλη παραγωγή της πληροφορικής» κυριαρχεί πάνω στην «υλικο-βιομηχανική παραγωγή των εμπορευμάτων» και «οι νέες τεχνολογίες επιβάλλουν τη δική τους απόλυτη εξουσία και απόλυτο διαχωρισμό μεταξύ αυτών που τις κατέχουν ή όχι, με αποτέλεσμα τη δημιουργία νέων ιεραρχιών μεταξύ των λαών (και μεταξύ του χώρου και του εσωτερικού των πόλεων) ...και τη δημιουργία αντίστοιχα νέου πλούτου ή νέας φτώχειας». «Δυστυχώς», προσθέτουν...

6. Η νέα «γεωγραφία του χρόνου» για την οποία μιλούν οι οπαδοί της πληροφορικής πόλης δεν αναφέρεται παρά στην παλιά καλή «οικονομία του χρόνου», στον αφηρημένο χρόνο που είναι χρήμα, αέναη κινητικότητα, αγχωμένη διέλευση μέσα από τοπία χωρίς νόημα, ταξίδι σαν καθαρό βιαστικό πέρασμα, transit, βαρετή και δυσάρεστη μετάβαση, θέαμα του πλούσιου χρόνου. Το μεγαλύτερο έγκλημα σ' αυτήν την πόλη είναι να εκτρέψεις αυτή τη γεωγραφία, να εμποδίσεις την κυκλοφορία κάνοντας **άσκοπες** ενέργειες. Τα μεγαλύτερα εγκλήματα είναι η απεργία και το μπλοκάρισμα των δρόμων.

7. Η πολυπολιτισμικότητα —κυρίαρχο επίσης θέμα σ' αυτό το συνέδριο— είναι ταυτόχρονα το προοδευτικό άλλοθι των σχεδιαστών και ο σύγχρονος τρόπος οργάνωσης της εργασίας. Όντως η «περιθωριοποίηση» είναι ένας τρόπος ενσωμάτωσης στην οικονομία. Αν μάλιστα συνδυάζεται με την αναγνώριση της διαφοράς τότε ο έλεγχος είναι πιο μεγάλος καθώς η ετερότητα προβάλλεται μέσω της κανιβαλλιστικής αξιοποίησης της κουλτούρας του «άλλου», του μετανάστη. Η δημοσιότητα της πολυπολιτισμικότητας είναι οργάνωση της αφάνειας της αλλοτριωμένης εργασίας, οργάνωση της αφάνειας του προλεταριάτου. Ο μισθωτός σκλάβος πρέπει να αναφέρεται **μόνο** σαν Έλληνας, Αλβανός, Πακιστανός. Η αντιεξουσιαστική αριστερά τρώει τη φόλα.

Οι σύνεδροι συμπεραίνουν με θλίψη ότι η πληροφορική πόλη είναι η **κατάργηση της πόλης**. Αυτό σημαίνει την κατάρρευση των δημόσιων χώρων και του «πεδίου διεκδίκησης της ιστορικής ελευθερίας». Οι πραγματευτές της δυστοπίας αυτής ας μην είναι τόσο σίγουροι στα συμπεράσματά τους. Οι εχθροπραξίες δεν έχουν καν αρχίσει.

ΠΕΡΙΠΑΤΗΤΕΣ ΣΤΟ ΧΑΟΣ ΤΗΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΕΣ ΣΤΑ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΑ,
ΝΕΥΡΩΣΕΙΣ, ΣΧΙΖΟΦΡΕΝΕΙΑ,
ΜΟΝΑΞΙΑ, ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΧΑΡΑ,
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΙΚΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ, CLUBS,
ΚΛΙΜΑΚΟΣΤΑΣΙΟ, ΨΩΝΙΑ, ΠΛΗΡΩΜΗ,
ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΕΣ ΣΤΑ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΑ...

ΜΑ ΣΑΝ ΠΟΛΥ ΔΕΝ ΚΡΑΤΗΣΕ ΑΥΤΟ ΤΟ
ΒΛΑΚΩΔΕΣ ΑΣΤΕΙΟ; ΝΑ ΞΕΜΠΕΡΔΕΥΟΥΜΕ
ΓΡΗΓΟΡΑ Μ' ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΕΡΑΤΑ, ΜΕ
ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΑΣΦΥΞΙΑΣ, ΜΕ ΤΟΥΣ
ΣΧΕΔΙΑΣΤΕΣ ΤΟΥΣ, ΜΕ ΤΑ ΚΑ-
ΘΑΡΜΑΤΑ ΤΟΥ ΥΠΕΧΩΔΕ.

Ήταν Κυριακή το απόγευμα 17 Νοέμβρη. Ο στρατός κατοχής είχε απλωθεί πάνω από την πόλη. Οι κάμερες σαν βαριά πολυβόλα είχαν στηθεί στην κατάλληλη θέση. Το μήνυμα της εξουσίας ήταν σαφές:

κάποιοι ήταν αποκλεισμένοι,

**ξένοι στην ίδια τους την πόλη,
όπως καθημερινά άλλωστε...**

Ο γιάννης είναι 23 χρονών. Δουλεύει *courrier*, δηλ. το παιδί με το μηχανάκι.

Καθημερινά τρώει το κέντρο στη μάπα.

Καυσαέρια, κίνηση, άγχος. Κι όμως εκείνη τη νύχτα δεν μπορούσε να πάει στην Πανεπιστημίου, να τοιτώσει τα γκάζια και να περάσει όλα τα φανάρια με κόκκινο...

Η ελπίδα είναι 25 χρονών, τώρα είναι άνεργη... έχει αλλάξει αρκετές δουλειές.

Τελευταία στην Κάνιγγος, της την έπεσε το αφεντικό, τον έβρισε και έφυγε, εκείνο το βράδυ δεν μπορούσε να σπάσει την βιτρίνα όπως θα το ήθελε...

Ο γιάννης και η ελπίδα είμαστε εμείς,
ο καθένας με την προσωπική του ιστορία,
όλοι όμως στην από κάτω.

Η πραγματικότητα που καλούνται να υπερασπίσουν οι μπάτσοι, τα κόμματα, οι κάμερες είναι η πραγματικότητα που βιώνουμε καθημερινά, της **εξαθλίωσης**, της **αποξένωσης**, της **αλλοτρίωσης**.

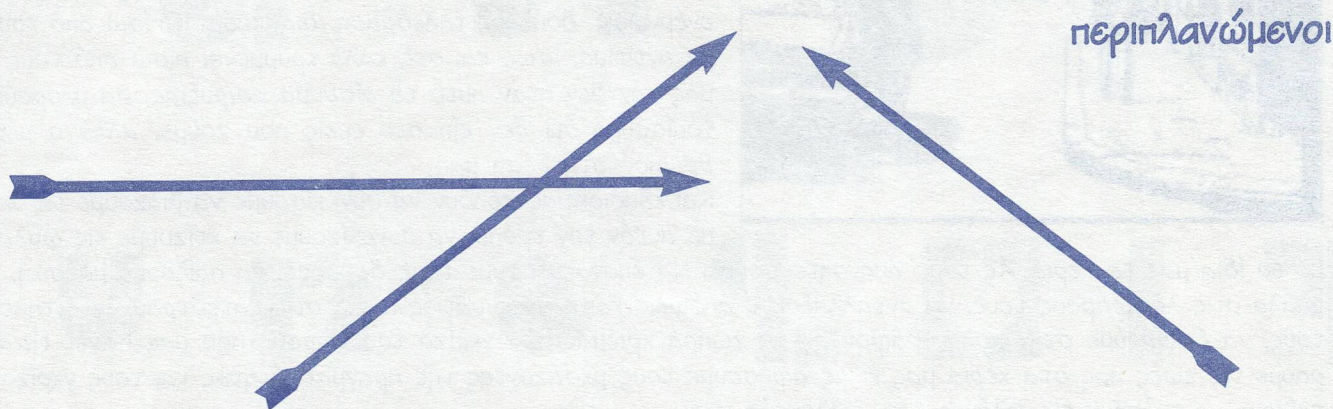
Ο εχθρός, δηλ. το κράτος και τα αφεντικά, θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι αρκετά συμπαγής.

Ο γιάννης κι η ελπίδα, δηλ. εμείς, θα μπορούσε κανείς να πει ότι είμαστε αρκετά σκόρπιοι γι' αυτό λοιπόν... ας γίνει η **συνείδηση** του κοινού μας αγώνα για την ανακατάληψη των ζώων μας, το κέρατο του πολιορκητικού κριού που μ' αυτό... θα απελευθερώσουμε χώρους και χρόνους, στην μητρόπολη.

καταλήψεις δρόμων, καταλήψεις στέγης, κατάληψη στην εγκατάλειψη...

Κι αν η 17 Νοέμβρη είναι μια μέρα εμείς λέμε ότι ο χρόνος έχει άλλες 364

Κι αν ο γιάννης κι η ελπίδα δεν έχουν ακόμα συναντηθεί εμείς λέμε ότι η μέρα εκείνη δεν θ' αργήσει...

Στις παρακάτω σελίδες δημοσιεύουμε κάποιες από τις προκηρύξεις που μοιράστηκαν στην κατάληψη. Το κριτήριο της επιλογής τους στάθηκε η αναφορά τους -λιγότερο ή περισσότερο άμεσα- στην πολεοδομία και στην επανοικειοποίηση του δημόσιου χώρου.

Η ζωή στην πόλη μας αποστερεί από όλο και περισσότερα πράγματα που μας ανήκουν. Με την τηλεόραση η ιδιότητά μας ως ενεργού συμμετέχοντα της κοινωνικής ζωής αντικαθίσταται από αυτήν του τηλε-παρατηρητή. Το, κάποτε ενεργό, πλήθος αντικαθίσταται από ένα φαντασιακό πλήθος, ο τηλεθεατής αναζητά την ταυτότητά του μέσα στο κατακερματισμένο πλήθος τηλεθεατών, απομονωμένων στα σαλόνια τους. Το άτομο ως μονάδα παύει να πληροφορείται από την καθημερινή του επαφή με τους συμπολίτες του-τα γεγονότα (ακόμα και αυτά που συμβαίνουν δίπλα του) τον αγγίζουν μόνο στην ιδεατή εκδοχή τους-αυτήν της τηλεθέασης. Η ίδια η ζωή δε γίνεται παρά ένα άψυχο κουφάρι δύο διαστάσεων με έγχρωμη τηλε-αναπαράσταση.. Οι τηλεοπτικές εικόνες κρύβουν πτώματα. Η απομόνωση μεγιστοποιείται με τη σύγχρονη πολεοδομία. Οι δρόμοι -κάποτε σημείο συνάντησης, επαφής, πεδία διεκδικήσεων από την ενεργή μάζα- δεν είναι πλέον παρά λωρίδες ταχυ (όχι και τόσο-ποιός δε βλαστημά ιερά, όσια, σόγια, ποιός δεν ξεφουρνίζει απόκρυφες λεπτομέρειες για τη σεξουαλική ζωή της αδερφής ή της μάνας, των υπολοίπων οδηγών σε μια μπλοκαρισμένη Καβάλας ή Πατησίων;) μεταφοράς. Η μαγική μετατροπή του ζωτικού χώρου σε χαμένο χρόνο: ο δρόμος δε γίνεται αντιληπτός πλέον ως χώρος (περιπάτου, συνάντησης, βόλτας) αλλά ως χαμένος χρόνος-δεν είναι παρά μια λωρίδα μεταφοράς από το ένα σημείο της πόλης στο άλλο, ενδιάμεσα δεν υπάρχει παρά χρονική καθυστέρηση, ακόμα και οι πεζοί αναγκάζονται να κινηθούν σύμφωνα με τους κανόνες οδικής κυκλοφορίας-χαμένοι μέσα σε ένα αέναα κινούμενο πλήθος που δε σταματά ποτέ. Η μάζα δεν είναι πλέον παρά ένα συνονθύλευμα από αγχωτικά κινούμενες μονάδες.

Απομονωμένοι στα διαμερίσματά μας δε βιώνουμε την πόλη ως ζωτικό περιβάλλον, αλλά ως ένα σύνολο από σημεία (τόπος δουλειάς, σπίτι, χώροι διασκέδασης, supermarket) με τους δρόμους να μη χρησιμεύουν παρά ως συνδετικοί κρίκοι ανάμεσά τους. Η περιπλάνηση άλλωστε στην πόλη με τα πόδια ή με ποδήλατο είναι σχεδόν αδύνατη -παντού απαγορευτικά σήματα, αυτοκίνητα με ξέφρενες ταχύτητες, θόρυβος, αέρας πιο μαύρος κι από πνευμόνια ανθρακώχου. Οπωσδήποτε ούτε που περνάει από το μυαλό μας να χρησιμοποιήσουμε τους δρόμους για να βρεθούμε με άλλους ανθρώπους, να καθήσουμε να συζητήσουμε, να γιορτάσουμε. Στην τελική πώς θα βγάλουν το ψωμί τους τόσα σκυλάδικα, καφετέριες, clubs και λοιπά διασκέδαστικά;

Αυτή η πόλη έχει χτιστεί με δικά μας χρήματα, με δικό μας ιδρώτα, με το δικό μας αίμα που ρουφήχτηκε από τους φόρους. Κι ωστόσο δεν μπορούμε να τη χρησιμοποιήσουμε: οι απαγορευτικές και κατευθυντήριες ταμπέλες καθορίζουν τις κινήσεις μας, ακόμα και το γκαζόν στα πάρκα είναι περιφραγμένο. Ακόμα και οι πιο απλές, οι πιο ουσιώδεις ανάγκες μας (για να επικοινωνήσουμε, να γιορτάσουμε, να παίξουμε και να ερωτευθούμε) πρέπει να γίνονται σε αυστηρά καθορισμένους χώρους, με τεράστιους τοίχους από μπετόν και θάνατο να μας περιβάλλουν. Κάποιος πρέπει να κερδίζει ακόμα και από την ανάγκη μας για επικοινωνία.

Η ζωή μας έχει καταντήσει μια σειρά από πλήρως προβλέψιμες ενέργειες -δουλειά, τηλεόραση, διασκέδαση πίσω από τοίχους και με αντίτιμο, ίσως και σεξ καλά κρυμμένοι πίσω από τους τοίχους μας- αν δεν ήταν αυτό το αίσθημα ασφυξίας, θα μπορούσαμε να νομίσουμε ότι δεν είμαστε εμείς που ζούμε, αλλά ο μέσος άνθρωπος στη θέση μας.

Και κάποιοι μας θέλουν να συνεχίσουμε να βιάζουμε τις ζωές μας με αυτόν τον τρόπο, να συνεχίζουμε να χτίζουμε τις φυλακές μας

με τα ίδια μας τα χέρια. Ας τους απογοητεύσουμε. Να επανακτήσουμε τους δρόμους, να παίξουμε μουσική, θέατρο, μπάλα στις λεωφόρους τους, να ανταλλάξουμε απόψεις και λάγνες ματιές πάνω στις κατεστραμμένες τηλεοράσεις τους, να ξεχυθούμε στην πόλη βάφοντας με ζωηρά χρώματα το γκρίζο του νέφους που μας πνίγει. Να ξαναπάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας κι ας αφήσουμε τους μεσάζοντες της πραγματικότητας και τους γκρίζους τους τοίχους να ταΐσουν τις φλόγες του μέλλοντός μας.

Υπουργο Χτύπημα \ Στέκι Ανω-Κάτω Πατησίων

Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΕΝΑ ΚΙΝΗΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ ΤΩΝ ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΤΩΝ

Εδώ και έξι χρόνια περίπου έχει ξεκινήσει στην Γαλλία ένα σχέδιο κατασκευής μιας ευρωπαϊκής οδικής γραμμής στην πεδιάδα της Alpes στα Πυρηναία όρη του Ατλαντικού. Κατευθυνόμενο από ευρωπαϊούς τεχνοκράτες, το σχέδιο αυτό υποστηρίζεται από το γαλλικό και το ισπανικό κράτος, τους τοπικούς φορείς και ένα μέρος του πληθυσμού που ελπίζει στην ανάπτυξη της περιοχής. Σκοπός είναι να γίνει η περιοχή αυτή σημαντικό οδικό-εμπορικό πέρασμα με καινούργιους δρόμους και ένα τούνελ 9 χιλιομέτρων στους πρόποδες του βουνού Somport (υπολογίζεται για το 2015 να περνάνε 1000 φορτηγά τη μέρα). Τέτοιου είδους καταστροφικά σχέδια είναι συνέπεια της καπιταλιστικής οικονομίας, στοχεύουν στην αύξηση των εμπορικών μεταφορών και στηρίζουν τη λογική του κέρδους και της εκμετάλλευσης θυσιάζοντας το περιβάλλον και τις συνθήκες ζωής των κατοίκων.

Τα τελευταία χρόνια διοργανώθηκαν κάποιες κινητοποιήσεις ενάντια στην κατασκευή αυτού του ευρωπαϊκού δικτύου: Στις 22 Μαΐου 1994, πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση διαμαρτυρίας στο σημείο που θα ξεκινούσαν τα έργα από 7000 ως 10000 άτομα. Προς το τέλος κάποιιοι μπήκαν στο εργοτάξιο και συγκρούστηκαν με την αστυνομία, 3 άτομα συνελήφθησαν και καταδικάστηκαν σε ενάμιση μήνα φυλάκιση για «καταστροφή κρατικών αγαθών». Στη συνέχεια δημιουργήθηκε μια αυτόνομη επιτροπή η οποία κάλεσε επίσης σε κινητοποιήσεις στην κοιλάδα στις 3, 4 και 5 Ιουνίου 1995.

Παρόμοιες κινητοποιήσεις πραγματοποιήθηκαν ενάντια στην κατασκευή εθνικής οδού που θα διασχίζει τους πρόποδες του βουνού Fan στην κεντρική Γαλλία και θα καταστρέψει ένα μεγάλο κομμάτι της περιοχής, από τα λίγα παρθένα μέρη που έχουν απομείνει. Από τις 15 Μαρτίου 1995, ημέρα έναρξης των έργων, οι αντιτεκόμενοι στο έργο αυτό κατέλαβαν τα εργοτάξια και εμποδίζαν τη λειτουργία των μηχανημάτων. Στάλθηκε στο συμβούλιο επικρατείας αίτημα να σταματήσουν τα έργα από 8 οργανώσεις και 11 κοινότητες και στις 18 Απριλίου υπογράφηκε συμφωνία με την υπεύθυνη για το έργο εταιρεία να αλλάξει το σχέδιο για την περιοχή αυτή και να αποτραπεί η κατασκευή του αυτοκινητόδρομου. Στις 13 Μαΐου, 2000 άτομα πραγματοποίησαν πορεία διαμαρτυρίας στην Grenoble (πόλη της περιοχής αυτής) ενάντια σ' αυτό το ιδιωτικό σχέδιο το οποίο δεν έχει καμιά δημόσια χρησιμότητα ούτε και ικανοποιεί καμιά ανάγκη των κατοίκων, και θα γίνει αιτία ηχορύπανσης και μόλυνσης της περιοχής.

«Αντιστεκόμαστε στα συμφέροντα του χρήματος και των εμπορικών συναλλαγών που εξουσιάζουν την ζωή μας», αναφέρουν σ' ανακοίνωσή τους οι διαδηλωτές. Παρά τις καταδίκες και την περιφρούρηση της κοιλάδας από την αστυνομία, ο αγώνας συνεχίζεται.

Άντε και στα δικά μας!

